

związku przyczynowego pomiędzy postępowaniem Komisji i szkodą poniesioną przez spółkę wnoszącą odwołanie. I tak w uzasadnieniu swojego postanowienia Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności podniesionych już w skardze wszczynającej postępowanie w pierwszej instancji, jak również przedłożonych później uwag. Z twierdzeń przedstawionych przez spółkę wnoszącą odwołanie miałyby jakoby wynikać drugorzędny, nie zaś zasadniczy, charakter zarzucanego jej uchybienia polegającego na opóźnieniu w uzupełnieniu dokumentacji dotyczącej w pełni wykonanego projektu.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. dotyczące instrumentu finansowego na rzecz środowiska (LIFE) (Dz.U. L 192, s. 1)

(²) Norme Amministrative Standard (standardowe normy administracyjne) stanowiące załącznik do Grant Agreement.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-374/11)

(2011/C 282/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White, I. Hadjiyiannis, A. Marghelis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podjąwszy działań niezbędnych w celu wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-188/08 Komisja przeciwko Irlandii, ta ostatnia uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 260 TFUE;
- zasądzenie zapłaty przez Irlandię na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 4 771,20 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie (lub do dnia wykonania wyroku przez Irlandię w całości wyroku w sprawie C-188/08, jeżeli nastąpi to w czasie trwania postępowania w niniejszej sprawie);
- zasądzenie zapłaty przez Irlandię na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 26 173,44 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania przez Irlandię wyroku w sprawie C-188/08;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Mińło ponad półtora roku od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału w sprawie C-188/08. Zdaniem Komisji był to wystarczający czas na wykonanie przez Irlandię tego wyroku. Komisja

stwierdza, że Irlandia zapowiedziała wydanie odpowiednich przepisów do końca 2010 r. Cel ten nie został jednak przez Irlandię osiągnięty i nie wydaje się, żeby wykonanie wyroku w całości miało nastąpić w najbliższym czasie. W związku z tym Komisja jest zdania, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 15 lipca 2011 r. — Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA przeciwko Państwu Belgijskiemu

(Sprawa C-375/11)

(2011/C 282/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA

Strona pozwana: Państwo Belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3, 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) w obecnie obowiązującym brzmieniu pozwalają państwom członkowskim nałożyć na operatorów posiadających indywidualne prawa do użytkowania częstotliwości telefonii ruchomej na okres piętnastu lat w ramach zezwoleń na utworzenie i obsługę na ich terytorium sieci telefonii ruchomej, udzielonych pod rządami uprzednio obowiązujących ram prawnych, opłatę jednorazową z tytułu przedłużenia ich indywidualnych praw do użytkowania częstotliwości — w wysokości wynikającej z liczby częstotliwości oraz miesięcy, których dotyczą prawa do użytkowania i obliczonej na podstawie dawnej jednorazowej opłaty koncesyjnej niegdyś związanej z udzieleniem wspomnianych zezwoleń — która to opłata jednorazowa istnieje obok, po pierwsze, opłaty rocznej za przydział częstotliwości służącej przede wszystkim pokryciu kosztów przydziału częstotliwości i jednocześnie częściowo odzwierciedlającej ich wartość, przy czym obie te opłaty mają na celu sprzyjanie optymalnemu wykorzystaniu częstotliwości, oraz po drugie, opłaty pokrywającej koszty zarządzania wydawaniem zezwoleń?
- 2) Czy art. 3, 12 i 13 dyrektywy o zezwoleniach pozwala państwom członkowskim nakazać operatorom ubiegającym się o uzyskanie nowych praw do użytkowania częstotliwości telefonii ruchomej uiszczenie nowej opłaty jednorazowej, której wysokość ustalana jest w drodze aukcji w chwili przydziału częstotliwości w celu odzwierciedlenia ich wartości,